

niedziela, 11.06.2023

Katechezy o Eucharystii - 8. Różne formy odprawiania Mszy Św. oraz modlitwa powszechna i dary

Tak działa ciekawość w czystej postaci, **religijna ciekawość**. Uczniowie Jana Chrzciciela znają prorockie zapowiedzi, co do Mesjasza Pańskiego, ale chcą się przekonać na własne oczy, czy rzeczywiście Jezus jest tym zapowiadany Mesjaszem. Jak dzisiaj rozbudzać swoją religijną ciekawość i czynić to we właściwym kierunku, kiedy **świat bombarduje nas taką ilością informacji**

i dezinformacji, że czujemy totalny przesyt i wówczas miesza nam się wszystko, także prawda z fałszem? Dlatego dzisiaj po dwumiesięcznej przerwie **wracamy do naszych katechez o Mszy św.**, bo gdzie lepiej można spotkać naszego Pana i Zbawiciela, jak właśnie na Mszy św., gdzie On przychodzi do nas i daje nam siebie na pokarm i napój? Może na początek warto podkreślić, że z natury rzeczy celebrowanie Eucharystii powinna oznaczać zgromadzenie wiernych na wspólnej modlitwie. Nie powinni to być przypadkowi wierni, ale lokalna **wspólnota wierzących, którzy się znają i na takiej Mszy św. jeszcze bardziej jednoczą** w przeżywaniu swej wiary. Takiej celebracji przewodniczy jej przełożony – proboszcz czy biskup, a razem z nim odprawiają czyli koncelebrują wszyscy obecni kapłani. Godne celebrowanie Eucharystii oznacza zarówno należytą **troskę o odpowiednią asystę**, czyli przynajmniej kilka osób postępujących podczas Mszy św. celebrowanemu ją kapłanowi. To dotyczy też **troski o potrzebne paramenty**, czyli sprzęt niezbędny do celebrowania Mszy św. Gdyby najprościej nazwać te zasadnicze formy celebracji Mszy św., to należałoby wymienić:

- **uroczystą celebrację** z procesją na wejście, pełną asystą w czasie Mszy św., odpowiednią procesją z darami i komunijną oraz uroczystym błogosławieństwem na koniec,
- **Mszę św. koncelebrowaną**, gdzie możliwie wszyscy obecni w miejscu celebracji kapłani włączają się w celebrowanie Mszy św. pod przewodnictwem biskupa lub innego wyznaczonego kapłana, (To w szczególnych chwilach może podkreślać jedność kapłaństwa, ofiary i całego ludu Bożego. Wręcz zachęca się do koncelebracji w Wielki Czwartek i Wigilię Paschalną).
- **celebracja Mszy św. przez kapłana w obecności tylko jednej osoby** (Ma ona wówczas możliwie w całości spełniać funkcje ludu Bożego, a więc odpowiadać na wszystkie dialogowane formy modlitwy podczas sprawowania Mszy św. W takiej sytuacji po błogosławieństwie kończącym Eucharystię opuszcza się słowa „Idźcie w pokoju Chrystusa.”)
- **celebracja Mszy św. przez kapłana bez udziału nawet jednej osoby** spośród wiernych (Wolno ją sprawować „tylko ze słusznej i rozumnej przyczyny.” Opuszcza się wówczas pozdrowienia, zachęty oraz błogosławieństwo na zakończenie Mszy.)

Na co więc za każdym razem warto zwracać uwagę zachęcając do godnego i świadomego celebrowania Mszy św.? Niech tych kilka uwag podpowie nam, jak jeszcze lepiej uczestniczyć w Mszy św.:

- Celebrowanie Mszy św. z ludem oznacza, że poza wyznaczonymi momentami z zasady **celebrans modli się razem ze zgromadzonymi wiernymi** (modlitwy dialogowane czy też inicjowane przez celebransa lub prowokowane przez Niego i razem z nim odmawiane). W całej liturgii jest tylko kilka wyjątków, kiedy celebrans modli się po cichu sam (przed Ewangelią, . Tak więc nikt nie powinien przybierać podczas Mszy św. pozycji „**egipskiej mumii**” z natury swej niemej. To jest nasza wspólna modlitwa. Kiedy więc są te wyjątki, że celebrans modli się sam? Np. przed odczytaniem Ewangelii, na zakończenie przygotowania darów, przed spożyciem Komunii św., i po jej spożyciu.

– **Mszalną Liturgię Słowa** podczas niedzielnej Eucharystii stanowią trzy teksty: pierwszy ze ST, drugi z NT, a trzeci to fragment Ewangelii. Tak jak dwa pierwsze kończą się dialogiem „**Oto Słowo Boże**” – „**Bogu niech będą dzięki**”, tak Ewangelia kończy się dialogiem „**Oto Słowo Pańskie**” – „**Chwała Tobie Chryste**”.

– Msza św. sprawowana we wspólnocie ludu Bożego daje nam też ten szczególny czas **przekazania sobie znaku pokoju** przed przyjęciem Komunii św. **Znak ten inicjuje kapłan przewodniczący liturgii, a podejmują wszyscy uczestnicy**.

– **Przyjęcie Komunii św. przez uczestników liturgii** to piękna okazja do dania świadectwa wiary i dlatego też zaleca się, aby jeśli Komunii św. przyjmuje się stojąc, to przed Jej przyjęciem wykonać **gest czci wobec Najświętszego Sakramentu** (skłon lub przyklęknięcie). W samym rozdawaniu Komunii św. jeśli jest taka potrzeba, **celebransa mogą wspierać nadzwyczajni szafarze**, którzy z jego rąk otrzymują naczynia z Komunią św.

– Przy sprawowaniu koncelebrowanej Mszy św. koncelebransi na czas liturgii eucharystycznej podchodzą do ołtarza, jednak mają to czynić w taki sposób, aby **nie zastępować ołtarza wiernym świeckim**. W częściach modlitwy przeznaczonych do wspólnego odmawiania przez wszystkich koncelebrujących, a zwłaszcza słowach konsekracji, jakie wszyscy **koncelebransi** są obowiązani wypowiadać, **mają wymawiać je głosem przyciszonym, aby można było wyraźnie słyszeć głos celebransa głównego**. W ten sposób ułatwia się też wiernym zrozumienie słów.

Na koniec dzisiejszego rozważania zapraszamy jeszcze do zatrzymania się nad dwoma momentami Mszy św. Pierwszym z nich jest **modlitwa powszechna**. Ma to być odpowiedź ludu Bożego na przyjęte z wiarą Słowo Boże. Mają to być błagania o zbawienie wszystkich. Modlitwa powszechna obejmuje więc następujące intencje: a) w potrzebach Kościoła, b) za rządzących państwami i o zbawienie całego świata, c) za ludzi doświadczonych różnymi trudnościami, d) za miejscową wspólnotę. W celebracjach odbywających się w szczególnych okolicznościach, jak bierzmowanie, małżeństwo, pogrzeb, porządek intencji może bardziej uwzględniać określoną okoliczność. Intencje winny być nieliczne, ułożone w duchu mądrej wolności i związku. Wezwania może wygłaszać każdy wierny świecki, stojący np. przy ambonie. Na koniec zaś kilka myśli o **przygotowaniu darów ofiarnych**. Chodzi oczywiście o **dary, które staną się Ciałem i Krwią Chrystusa**. Chociaż wierni tak jak dawniej nie składają już chleba i wina przeznaczonych do liturgii ze swoich własnych darów, obrzęd przyniesienia ich do ołtarza zachowuje swoją wymowę i duchowe znaczenie (procesja z darami). Pożądane jest także przynoszenie przez wiernych lub **zbieranie w kościele pieniędzy albo innych darów przeznaczonych na potrzeby ubogich lub kościoła**; składa się je w odpowiednim miejscu obok ołtarza. Przygotowanie darów kończy się umywaniem rąk przez celebransa, co dzisiaj wyraża pragnienie duchowego oczyszczenia, oraz odmówieniem przez niego modlitwy nad darami. Jakże **wnioski na koniec** tego dzisiejszego rozważania? Dwa zasadnicze:

– Najpierw to serdeczne pragnienie, aby w naszej parafii stopniowo wykształciły się **grupy wiernych, którzy zajmą się solidnym przygotowaniem niedzielnej liturgii mszalnej**, na początek tylko jednej Mszy św.

– Druga myśl dotyczy realnej szansy udziału w codziennej Mszy św. **Czy nas cieszy możliwość takiego codziennego udziału w Mszy św.?** Czy jest w naszych sercach pragnienie częstszego i świadomego w niej udziału? Jeśli niestety nasze odpowiedzi dzisiaj są raczej negatywne, to mamy nad czym popracować i warto tę refleksję podjąć. Amen.